

ВЪЛКЪ И КУЧЕ

Еднѣ гладѣть вършавѣ вълкъ обикалѣть
оскрѣй едро село. Той срѣщавѣ едро дебело
кучѣ и го попитавѣ:

— Какъ си изкарвалъ хрѣнта, че си де-
бело толкова?

— Хората не хранѣтъ, — отговорило кучето.

— Истина ли? Лип служба ти тежѣ ли
е много? — помобоинтсвуавѣ вълкѣтъ.

— Не, не е трудно. Нощѣмъ трѣбва да
пакъ вратѣтъ.

— И само заради това ли те хранѣтъ така
добре? — осудитѣ се вълкѣтъ. — И азъ съ
най-голямо удоволствие биохъ вършилъ толкова
работа. Ним, вълкѣтъ, много трудно си изкар-
валъ прехраната...

— Зашо ми, — казало кучето, — имѣтъ
животѣтъ — ела! Господѣре и тебѣ ще хранимъ.

Вълкѣтъ си зарѣдвалъ много и трѣгвалъ
съ кучето да остане да служи и той на хората.

Тяко вълкѣтъ въ портала, забѣлжалъ,
че шинѣта на кучето е ожугоно.

Той попитавѣ:

— Кучѣ, отъ какво е толкова шинѣта ти?

— Ожугоно е малко.

— Отъ какво? — попитавѣ пакъ вълкѣтъ.

— Отъ оскоро, съ който не вързавѣтъ.
Денѣмъ азъ слѣкъ вързѣно на веригѣ.

— А, тъй ли? Прощавѣй, кучѣ! — ка-
залъ вълкѣтъ. — Има да остана да служи на
хората. По-добре вършавѣ, но свободенъ!

СМЪРТЪТА НА ЗАЮ

Есѣмъ падна, вѣтѣръ броди,
Заю-Баю клоунивалъ ходи —
тежка мисълъ го тревожи:
какъ ли зимата ще може
въ такъ криза да прекара,
живо-здрави да изкара!..
Ехъ, да можеше поне
зелѣце въ едно кучѣ
той да сложи за зимата,
че да има за децѣта!

Ей изсрѣща Шаро старъ
бѣ отлеченъ градинаръ.
Садѣше той зарѣзавати,
крѣставици и домати,
но най-бѣше меракани
на чушкитѣ за туршина
и на зелето голѣмо,
дето по саѣта го нѣма.
А на занъ слабѣсть, хеле,
бѣ това прочуто зеле.

Тѣй загина Заю нашъ
съ смъртъ позорна на апашъ.

Заю тѣй реши веднага:
Много да не е отавага,
всѣка нощъ да си краде
зелека по една пове,
и въ качето да ги крие,
превъ зимата сонъ да пие.
Шаро всичко, забѣлжалъ
и реши нощъ да пакъ,
та крадеца той да може
да улови и накаже.

А тѣлъ буденъ да стѣи —
съ вестници се запаси —
на лунѣна електронка
той зная се съ полаткиа...
Ето Заю че пристигна,
едра зелека пакъ надигна,
едра Шаро го надѣбна,
(ощѣ Заю не побѣгналъ)
въ мигъ единъ го той пипна
и кокуха му съдра.

Петинъ Волковъ